

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa [...] Bank [...] S.A. w W.
przeciwko M. W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 28 maja 2013 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadnieni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w tym przedmiocie jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został przez pozwaną uzasadniony ze wskazaniem na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), a w uzasadnieniu tego wniosku pozwana stwierdziła, że art. 105 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, w brzmieniu obowiązującym do 20 lutego 2011 r., wymagał, by istnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką kaucyjną wykazał wierzyciel. Zdaniem pozwanej, Sąd Apelacyjny nieprawidłowo wyłożył postanowienia umowy o limit kredytu, z której wynikające zobowiązania dłużnika osobistego zostały przez pozwaną zabezpieczone hipoteką kaucyjnej. Powodowy bank wykonywał tę umowę nienależycie, gdyż umożliwił dłużnikowi osobistemu dokonywanie dalszych ciągnień kredytu mimo niespłacenia kredytu pobranego wcześniej, gdy tymczasem o odpowiedzialności pozwanej z tytułu hipoteki powinno zadecydować wykazanie, że powód w sposób należyty wykonywał zobowiązanie wynikające ze stosunku prawnego łączącego go z dłużnikiem osobistym.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania.

Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie usprawiedliwia tezy, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z przyczyn, na które powołuje się pozwana, czy innych. Z ustaleń faktycznych będących podstawą zaskarżonego wyroku, którymi Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby związany (art. 398³ § 3 k.p.c. i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), wynika, że dłużnik osobisty powoda, którego zobowiązanie zostało zabezpieczone przez pozwaną korzystając z kredytu udzielonego mu przez powoda, w tym rewolwingowego, a dokonanie kolejnych ciągnień tego kredytu nie było uzależnione od spłaty zobowiązań powstałych wcześniej. Środki finansowe wypłacone dłużnikowi osobistemu ze wszystkich tytułów mieściły się w ustalonym limicie kredytowym, a zobowiązania dłużnika osobistego wobec powoda nie zostały wykonane. Wierzytelność zabezpieczona hipoteką na nieruchomości stanowiącej własność pozwanej w dacie wszczęcia postępowania nie miała charakteru odszkodowawczego, a zatem trudno rozważać stosowanie w stosunku do niej art. 362 k.c. Sąd Apelacyjny na tyle przekonująco umotywował swoje rozumowanie w związku z wykładnią postanowień umowy kredytowej, że *prima facie* nie sposób zarzucić temu rozumowaniu luk czy braku logiki.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.,

§ 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490), orzeczono jak w postanowieniu.

[aw]